

JE BUIK VAN PIMPELMEES

Hugo Claus

Je buik van pimpelmees

Samenstelling Veerle Claus

2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Copyright © 2013 Erven Hugo Claus
Samenstelling © 2013 Veerle Claus-de Wit
Omslagontwerp Brigitte Slangen
Omslagillustratie Hugo Claus
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Druk Clausen & Bosse, Leck
ISBN 978 90 234 7778 5
NUR 306

www.debezigebij.nl

INHOUD

Een rendez-vous	7
Ik schrijf je neer	8
Zij	9
Het weer	19
Haan	20
Love me or leave me	21
Van de grond	22
Kat	23
Tussen droom & daad	24
Rendez-vous	25
Bijna verliefd	26
Zij als inktvis	27
Mijn hart en ik	28
Halloween	29
Nu nog	35
Sonnetten	63
Hymen	78
In het midden	79
Het lied van Amadis	84
Classicus	85
Ansichtkaart	86
Zomer	87
Zoetje	88
Kooi	89
Wat het meisje van Bagdad zei	90
Venus vulgaris	92
's Ochtends	93
Om jou	94

EEN RENDEZ-VOUS

Je zegt nog eens: Dag en Goedenavond.
De woorden komen met de scheve gang
Van de schildpad in de keuken op mij af.
De veertien apen in de tuin
Staan bij mekaar te schreien in de regen
En schuilen onder de rabarberbladeren.

De ijzerdraad die tegen de zwartberookte muren slaat
Als het heel hard waait.
De laatste sigaret. De rook. De asse.
Wij hebben nog 30 jaar te leven
En daarna nog eeuwen.

De lift slaat aan. De stappen in de gang.
Ik beef heel even. Je zit nu achter tralies
En komt aan mij niet meer voorbij.

IK SCHRIJF JE NEER

Mijn vrouw, mijn heidens altaar,
Dat ik met vingers van licht bespeel en streef,
Mijn jonge bos dat ik doorwinter,
Mijn zenuwziek, onkuis en teder teken,
Ik schrijf je adem en je lichaam neer
Op gelijnd muziekpapier.

En tegen je oor beloof ik je splinternieuwe horoscopen
En maak je weer voor wereldreizen klaar
En voor een oponthoud in een of ander Oostenrijk.

Maar bij goden en bij sterrenbeelden
Wordt het eeuwig geluk ook dodelijk vermoeid,
En ik heb geen huis, ik heb geen bed,
Ik heb niet eens verjaardagsbloemen voor je over.

Ik schrijf je neer op papier
Terwijl je als een boomgaard in juli zwelt en bloeit.

ZIJ

I

Een bles en een schimmel in het hooi aan
elkaar gebonden en stampend,

een wintervertelling daarover,
een huiswerk voor later dagen,
is mijn herinnering al aan ons.

De smetstof die mij verandert
(een kleffe held werd een herder
die rent voor de vlammen over 't veld)
verbuigt onze gebaren, beesten en wolken.

In kamers hoor ik mij vragen naar vroeger
en in de rol van een hese rechter
spreek ik over onze willekeurige paarden van vroeger
recht en kanker.

2

Al is allang de wereld voor jou en mij
domein van stekel en spons,
nog rijden wij door dreven.

Van sterren genezen maar nog niet verslaafd
aan de veelvuldige stilte
verwarmen wij ons aan het eenvoudige weer

en spelen in het harig jaar
alsof wij naar takken vol appels sprongen.
Spelen, maar vele regendazen van buiten
steken en vele verklikkers van elders halveren mij.
'Kijk, een vlieger,' zeg je
en ik zie je door fosfoor verbrand.
'Kijk, een kever,' zeg je
en ik zie je geplet door een tank.

En verder denk ik soms, je verraadt mijn stem,
maar spreken zonder jou is verweer in een spiegel,
vluchten in het kwaadste hout.

Dikwijls bèn je mijn stem, jij,
klem voor hazenstaarten, koekoeksei,
jij, mijn bed.

3

Naakter raakt nooit zover dat ik je naakt
niet verder raak met mijn blik.

Daar wentel je je bekken open
en je krinkelt, scheurt en slaat
met onvaste voet en hekseschoot,
mijn zomernaakt, mijn
wild, mijn bikkelnaakt.

Geef jij je over aan het voer der mensen?
Je eet als een pelikaan,
je braakt als een haai.

Geef jij je over? Steeds breek je in mij binnen,
met modder en mahoniehouten ringen die
krols in mijn kop komen zingen,
mijn brompony, mijn prikkelpop.

Geducht bordurend borend bereik je mij
als naakt je kamhaar splijt.
De wind met kuren in het koren
is ons reikhalzend minnen, en

naakter nooit zover, mijn kindse koningin
met je buik van pimpelmees
dan als ik je versplinter.

4

Haar vragen in de nacht (en ik laat de nacht te paard zijn
gang).

Ik lach haar in de morgen binnen (en meeuwen wakkeren
aan).

In elk helder uur komt zij
weer heelhuids nader
en nader wordt het grimmig kind verwekt
dat ons te zamen grift.

5

De mei spuwt bloesems in haar weiden.
De kinderen klimmen in de wind.

Klimop en kreeften, scharen en bladeren
roeren in mijn gebint.

Met wie ga ik de lente in?
Met donker? Met Amelia?

Wie gilt en galoppeert en bedilt
en doet mijn bedding toe?

Berggeit Aurelia, Aurelia mijn bontekoe
nestelt in mijn kansel
met haar vacht van katoog en kaneel.

6

Soms, buiten jouw aanwezigheid zou ik
stilte in de kantelende dag willen schuiven,
een oponthoud in de verstuiving.

Maar buiten warrige cirkels
leeft de danser niet.

Zo ligt in elke kamer je gemier te graaien,
in elke adem zoeken je haken buit
en je ratelt maar, mijn buideldier,
ja, jij, die mijn ellende vervoegt
zo lief als het werkwoord naaien.

Slaap zacht vannacht, mevrouw
en eet je dromen rauw.
Morgen staan weer mijn mergpijpjes klaar
voor uw wonderlijke monden.

7

Was jij het woordje weefselleer? Aardrook? Duivenkervel?
Een rasterwerk eerder waarop een horzel zat
de winter lang,
en ik was hem, honderdtachtig pond, hologisch in de honing.

Ben jij het woordje haver? Ja, een bak vol haver.
Dan ben ik op het gonzende strand
waarover de vrouwen draven,
de zon, een hondse tong.

8

Vlucht ik? Of houd je me tegen
in je gouden en tinnen regelen?

Iets van buiten is binnengegleden, dame,
toen je slordig of verstrooid òf niet thuis was.

Een gefezel op straat, het kwijl van de krant,
de hiëratische vrienden?

Neen, een naderbij kwikzilververraad.
Soms vrees ik, mevrouw Van Schade,

dat in het water van de wijn
het glanzend kalf verdrinkt.

9

Word ik nog ooit de teenager van de week?
Ah, hoe vroeger elk web vol wespen zat
en ik in het ingewand van het strand naar eieren
zocht op Pasen!

Hoe ik een krijger
(een kok, een pooier, een pop) op een koperen slagveld was
met krabben van koorts in mijn kop!

En hoe ik nu in de geit die mekkert
de graten van de tijd ontdek,
mij in de dubbelgehoorde schoot verlies,
hoe ik in de brandbare nacht
reik en klauw naar jou.

10

In het onzalig koren
nagel ik haar aan het zand.

Horzels en kinderen (valken en ruiters)
vliegen zich vast in ons splitsend
vruchteloos karkas.

Terwijl ik blaas in haar bek
zit haar moeder geschoord in haar nek.

Symmetrische eenden snijden
zich een weg door het lover naar boven,

terwijl in de romp van de heks
mijn angel beeft, ratelt en begeeft
en water wekt.

HET WEER

Hoe het weer was in het land zonder jou?
Eerst daalde er nevel
over de betonnen bergen.

Toen hing de zon als mist
over het paarlemoeren zand.

Toen bewoog de lucht
en werd klam als je oksels.

Een weerlicht sloeg mijn tanden dicht.

En alom steeg de geur
van de grote dieren die niet bestaan

tenzij in het gesuis van je oor,
in het geritsel van je haren.

Zo was het weer daar zonder jou.
Je was de luchtdruk en de dauw
en de sneeuw in mijn schedel.

HAAN

Soms is zij mijn tafel.
Soms dien ik haar als stoel.

Vaak kniel ik voor haar uiteraard
(als vroeger voor het altaar).
Meestal verbergt zij zich in het spel
van Vind-mij-wel.
Soms schuiven wij als banken in elkaar
en komen kant en klaar
als meubelen van mensenvel.

Maar een enkele keer
—en één keer neemt geen keer—
ben ik sprakeloos efemeer
met huid en haar
haar veroveraar.

Dan ga ik op haar staan
en kraai ik als een haan
en verstrooi met mijn sporen
de mesthoop van mijn dromen.

LOVE ME OR LEAVE ME

Met als boegbeeld: 'love me or leave me',
met een vulva vol griesmeel, melktandjes, vruchten,
met één wankle voet op aarde,
met glazige, wazige, dazige verlangens,
met deugden uit de vuilnisbak van het Westen,
met die ene wankle, oi, oi, die poes van een voet
die aait over mijn slaap en tast naar de aarde,
met lellen en bellen ineengeflanst,
met die minnaar van haar die haar niet meer belt
(vandaar haar plantaardige, wraakzuchtige kop
na 't vrijen) (op dat gevlekt sierlijk Egyptisch lijf)
met hompen en wormen van ongebluste kalken wensen
met de treurnis van de kleine zelfstandige,

is het niet bij de beesten af
dat van allen die ik begeerde
zij mij het allerliefste blijft,
zij die deserteerde?

VAN DE GROND

Van de koude grond
van de mei in mij
van haar (als een blauwdruk) op mijn staar
van zonnebrand in het niemandsland van het bed
vervel ik

Van de klaver tussen de ribben van het kadaver
vertel ik
en van de verdoemde doffe dagen
dat ik haar kon behagen
met een refrein over haar lauwe haren

van hoe ik van de grond kwam
naar haar mond

KAT

Hoe de kat zich kromt en zich
gekruld en blank en dik
vermomt als jij
zoals jij gromt als ik je aai
in een slaap waarin ik mij laat vangen
doof voor elk lawaai
dat niet van jou is
en van gemis van jou

TUSSEN DROOM & DAAD

Onder de wijde eik zat ik
toen zij kwam, zij die ik verzon.
Haar huid was heet van de zon.
Mijn begeerte griende
maar zij kon het niet horen.
Ik wil dat verdoemde gedroomde koren
in brand steken
maar waar haal
ik gedroomde benzine?